ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **S.G.**, zast. Mgr. Ladislavem Preclíkem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutím žalované ze dne 9. 4. 2019, čj. CPR-2062-2/ČJ-2018-930310-V261, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2019, čj. 41 A 28/2019-25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2019, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 11. 2017, čj. KRPJ-108117-29/ČJ-2017-160022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států

Evropské unie v délce 1 roku, a potvrdila jej. Žalovaná vyšla ze skutečnosti, že žalobce byl na území České republiky v období od 18. 10. 2017 do 31. 10. 2017 zaměstnán bez povolení k zaměstnání.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u krajského soudu, který jeho žalobu zamítl.

[3] Krajský soud dovodil, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky ve společnosti ŽĎAS, a. s., svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Pracovní smlouvu však žalobce uzavřel jen s polskou společností GRUPA MP Sp. z o. o. Jediné povolení k pobytu i zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D"). Krajský soud zdůraznil, že s tímto vízem je spojeno povolení k zaměstnání, které je však omezeno jen na území Polské republiky. Neopravňovalo tedy žalobce k výkonu zaměstnání na území České republiky. Krajský soud poukázal na skutečnost, že také dotazem na Úřad práce České republiky bylo ověřeno, že žalobce neměl povolení k zaměstnání na území České republiky. Žalobce pak vykonával práci pro společnost ŽĎAS na základě smlouvy o dílo, která byla uzavřena mezi uvedenou společností a společností EUROTONUS, s. r. o.

[4] Podle závěrů krajského soudu polská společnost GRUPA MP fakticky působila jako agentura práce, která žalobce pouze vyslala na manuální práci do České republiky. Žalobce totiž nevykonával svou hlavní činnost v Polsku, kde nikdy nepracoval, ale v České republice. Ani z výpovědi žalobce nevyplynulo, že by se po ukončení práce pro společnost ŽĎAS měl vrátit a pracovat pro společnost GRUPA MP. Tato společnost ani své zaměstnance neinstruovala, nebyli pod jejím vedením. Předmětem činnosti této společnosti bylo jen dodání pracovníků na český pracovní trh. V případě žalobce se tedy jedná o službu, která vykazuje znaky agenturního zaměstnávání, které podléhá příslušnému povolení a nelze ji podřadit pod výjimku stanovenou v § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Je totiž nepochybné, že výkon pracovní činnosti žalobce byl závislou prací pro společnost ŽĎAS a nenaplňoval znaky nadnárodního opatření ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb, neboť žalobce u svého polského zaměstnavatele, který výkon jeho práce ani nekontroloval, nikdy nepracoval.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel") domáhá zrušení rozsudku krajského soudu z důvodů, jež lze dle jeho názoru podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona s. ř. s.

[6] Stěžovatel s odkazem na §§ 87 odst. 1, 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti trvá na tom, že bez povolení k zaměstnání na území České republiky zaměstnán nebyl. K výkonu práce, při které byl kontrolován, nemusel mít vydané platné povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, protože byl k výkonu této činnosti vyslán svým zaměstnavatelem z Polska - společností GRUPA MP, která mu také měla vyplácet mzdu. Správní orgány se přes tvrzení stěžovatele v rozporu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu) správnou povahou všech stran jeho

pokračování

zaměstnaneckého poměru opomenuly zabývat a jejich závěry nemají oporu v obsahu správního spisu. Dané pochybení krajský soud nijak nenapravil a pouze připustil, že si správní orgány mohly opatřit více podkladů.

[7] Podle informací stěžovatele bylo jeho vyslání také nahlášeno na Úřad práce, Krajskou pobočku v Praze. V této souvislosti stěžovatel zdůraznil, že nahlášení cizince, který je vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie, není jeho povinností. Pokud by tedy při plnění této povinnosti došlo k chybě, nelze jí přičítat k tíži stěžovatele.

[8] Stěžovatel vytkl, že není zřejmé, z jakého důvodu nebylo správními orgány zjišťováno, zda byl stěžovatel nahlášen na příslušnou pobočku Úřadu práce České republiky. Uvedené má podle stěžovatele za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované i rozsudku krajského soudu.

[9] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že z jeho výpovědi neplyne, že by se měl po ukončení práce ve společnosti ŽĎAS vrátit ke společnosti GRUPA MP. Jedná se pouze o spekulaci, neboť tato otázka nebyla stěžovateli v průběhu správního řízení položena. Naopak tato skutečnost vyplývá z pracovní smlouvy mezi stěžovatelem a společností GRUPA MP. Správní orgány se měly na tyto skutečnosti stěžovatele dotázat a měly si k této otázce obstarat sdělení jeho polského zaměstnavatele. V důsledku uvedeného je rovněž rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

[10] V řízení před správními orgány ani nebylo podle stěžovatele prokázáno, že jeho vyslání nebylo pouze dočasné, což nijak neovlivňuje okamžik, kdy měl jeho polský zaměstnavatel potřebu jej jako svého zaměstnance vyslat na území jiného členského státu.

[11] Dále stěžovatel připomenul, že právo Evropské unie zajišťuje občanům členských států Evropské unie a jejich rodinným příslušníkům stejné právní postavení při uplatnění na trhu práce v České republice jako občanům České republiky; tj. nepotřebují mít povolení k zaměstnání od úřadu práce. Do zákona o zaměstnanosti je zapracován také čl. 39 Smlouvy o založení Evropských společenství, který umožňuje volný pohyb pracovníků.

[12] Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[13] Žalovaná se ztotožnila se závěry rozsudku krajského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Úvodem NSS ve shodě s krajským soudem předesílá, že po skutkové i právní stránce obdobné věci řešil již např. v rozsudcích ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31, č. 3713/2018 Sb. NSS, ze dne 31. 5. 2018, čj. 4 Azs 134/2018-18, ze dne 6. 9. 2018,

čj. 9 Azs 278/2018-19, ze dne 21. 11. 2018, čj. 6 Azs 266/2018-14, ze dne 10. 1. 2019, čj. 7 Azs 275/2018-19, a v mnoha dalších. Na závěrech v uvedených rozsudcích nemá NSS co měnit, a proto z nich vychází i v této věci.

[16] Úvodem NSS konstatuje, že rozsudek krajského soudu neshledal nepřezkoumatelným. Krajský soud ve svém rozsudku uvedl, které skutečnosti má prokázány a které nikoliv, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, jaký učinil závěr o skutkovém stavu a jak věc posoudil po právní stránce. Totéž obdobně platí rovněž o rozhodnutích správních orgánů.

[17] NSS nemůže přisvědčit ani námitce stěžovatele, která se týká údajně nedostatečně zjištěného skutkového stavu. NSS se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že skutkový stav byl zjištěn pro rozhodnutí ve věci zcela dostatečně, byť *„si správní orgány mohly opatřit větší množství podkladů, aby byly vztahy mezi jednotlivými společnostmi jednoznačné“* (bod 39 rozsudku krajského soudu). Krajský soud však v této souvislosti rovněž správně konstatoval, že v tomto směru není nutné doplňovat dokazování, protože již bylo prokázáno, že stěžovatel vykonával pro společnost ŽĎAS závislou práci, aniž by k tomu měl potřebné povolení. S tímto závěrem se NSS ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, které vyvrací i tvrzení stěžovatele o údajné existenci povolení k zaměstnání na území České republiky.

[18] Důvodem kasační stížnosti, pro který by mohl NSS uvažovat o zrušení rozsudku krajského soudu, by mohlo být nesprávné posouzení právní otázky spočívající v neaplikaci § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti na zjištěný skutkový stav.

[19] Ze zjištěného skutkového stavu, zejména z okolností, za jakých vznikl pracovně-právní vztah stěžovatele a jeho průběh, je nepochybné, že již v okamžiku údajného přijetí stěžovatele do pracovního poměru u polského zaměstnavatele byly vytvořeny podmínky pro zprostředkování pracovní síly u českého subjektu.

[20] Stěžovatel netvrdil, že by kdy vůbec v Polsku po uzavření pracovní smlouvy vykonával (resp. vůbec někdy měl vykonávat) pro svého polského zaměstnavatele jakoukoliv pracovní činnost. Stěžovatelem předloženými písemnostmi dokladovaný způsob výkonu závislé práce krajský soud správně posoudil jako agenturní zprostředkovávání práce, na který nelze aplikovat výjimku z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Oprávnění k výkonu pracovní činnosti na území České republiky by stěžovatel nepotřeboval pouze v případě, pokud by vykonával svou hlavní činnost v členském státě, v němž má jeho zaměstnavatel sídlo. Z ničeho však nevyplynulo, že by v Polsku jakoukoliv pracovní činnost v rámci pracovního poměru vykonával, a proto je zcela v souladu s judikaturou NSS, jak byla již výše uvedena, závěr o neoprávněném výkonu závislé práce stěžovatelem na území České republiky.

[21] Na posuzovanou situaci tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získání pracovního povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Nutnost aplikace této výjimky nevyplývá ani z práva EU. V této souvislosti NSS konstatuje, že je poněkud nepochopitelná námitka stěžovatele, že občané členských států EU a jejich rodinní příslušníci mají stejné právní postavení při uplatňování na trhu práce v České republice

jako občané České republiky. Zdejšímu soudu totiž není známo, že by Ukrajina, jejímž je stěžovatel občanem, byla členským státem EU.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Na základě výše uvedeného tedy NSS kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu